

UZASADNIENIE

Powód (...) *we W.* w pozwie przeciwko A. M. domagał się zasądzenia kwoty 30.408,70 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto, domagał się zasądzenia kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 1.521 złotych tytułem opłaty od pozwu.

W uzasadnieniu żądania powód podniósł, że wierzytelność dochodzoną pozwem nabył na skutek umowy przelewu wierzytelności zawartej w dniu 14 grudnia 2012 roku z (...) (...) (poprzednio (...) Bank S.A.), na podstawie której stał się następcą pierwotnego wierzyciela, uzyskując wierzytelność, której podstawą była umowa o numerze (...) zawarta przez pozwanego w dniu 1 kwietnia 2009 roku. Jako dowód, że wierzytelność dochodzona pozwem była przedmiotem przelewu powód przedłożył wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji, a na potwierdzenie istnienia i obowiązku spełnienia świadczenia ciążącego na stronie pozwanej przedłożył wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej. Powód twierdził, że na kwotę dochodzoną w niniejszym postępowaniu składały się kwoty: 14.484,48 złotych tytułem należności głównej oraz 15.924,22 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek, na którą składały się przyjęte w drodze cesji wierzytelności odsetki wierzyciela pierwotnego naliczane zgodnie z postanowieniami umowy od niezapłaconej kwoty należności głównej wynikającej z umowy oraz odsetki ustawowe naliczone przez powoda.

W dniu 12 stycznia 2018 roku Sąd Rejonowy w (...) w sprawie o sygn. I Nc 1435/17 stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwany A. M. zawiadomiony prawidłowo o terminie rozprawy nie stawił się na termin rozprawy, nie usprawiedliwił swoje nieobecności, nie złożył odpowiedzi na pozw.

Sąd ustalił, co następuje:

Powód (...) *we* (...) Bank (...) S.A. z siedzibą *we W.* w dniu 14 grudnia 2012 roku zawarli umowę przelewu wierzytelności, której przedmiotem były wierzytelności pieniężne przysługujące zbywcy, wynikające z tytułu czynności bankowych dokonanych z osobami fizycznymi, szczegółowo określone w Załączniku nr 5 do umowy (sporządzonym w postaci plików zapisanych na płycie CD oraz w postaci listy Wierzytelności w formie papierowej), który stanowił integralną część umowy.

(dowód: umowa sprzedaży wierzytelności k. 8-11)

W dniu 19 grudnia 2017 roku powód sporządził wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr S/125/621/ (...), w którym stwierdził, że dnia 14 grudnia 2012 roku nabył od (...) S.A. z siedzibą *we W.* wierzytelność wobec dłużnika A. M. wynikającą z umowy pożyczki o nr (...), a wysokość zobowiązania dłużnika według stanu na dzień wystawienia wyciągu wynosiła łącznie 30.408,70 złotych.

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej k. 7)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako nieudowodnione nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd w sprawie niniejszej wydał wyrok zaoczny, albowiem pozwany A. M. zawiadomiony o terminie rozprawy nie stawił się na termin rozprawy i nie wypowiedział się co do żądań pozwu. W myśl przepisu art. 339 § 2 k.p.c. wydając wyrok zaoczny sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Wydanie wyroku zaocznego nie zwalnia więc sądu od badania roszczenia

pod kątem jego zgodności z prawem. Sąd Najwyższy w stanowisku wyrażonym w wyroku z dnia 31 marca 1999 roku (I CKU 176/97, LEX nr 37430), podkreślił, że domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Obowiązkiem sądu rozpoznającego sprawę w warunkach zaoczności jest zawsze rozważenie, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenia strony powodowej uzasadniają uwzględnienie żądania.

W myśl przepisu art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością na nabywcę przechodzą wszelkie związane z nią prawa, a w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy miała okoliczność wykazania przez stronę powodową faktu nabycia wierzytelności wobec pozwanego, wywodzonej z określonego stosunku prawnego, jej istnienia i wysokości. Zgodnie z art. 509 k.c., aby wierzytelność mogła być przedmiotem przelewu, musi być w dostateczny sposób oznaczona, zindywidualizowana – poprzez dokładne określenie stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność.

W okolicznościach niniejszej sprawy jako niewątpliwy uznać należy fakt zawarcia przez powoda i (...) S.A. z siedzibą we W. w dniu 14 grudnia 2012 roku umowy sprzedaży wierzytelności. Powodowi nie udało się jednak wykazać i udowodnić, że na podstawie umowy cesji wierzytelności nabył wierzytelność względem pozwanego w kwocie dochodzonej pozwem.

Z umowy przelewu wierzytelności nie wynika, by jej przedmiotem była wierzytelność przysługująca (...) S.A. z siedzibą we W. względem pozwanego w kwocie 30.408,70 złotych. Zgodnie bowiem z zawartą umową sprzedaży wierzytelności jej przedmiotem była sprzedaż wierzytelności przysługujących zbywcy w stosunku do osób fizycznych z tytułu czynności bankowych dokonanych z ich udziałem. Zgodnie z § 2 ust. 1 lit. a zawartej umowy, wierzytelności będące przedmiotem cesji zostały szczegółowo określone w Załączniku nr 5, który miał zostać sporządzony w postaci plików zapisanych na płycie CD oraz w postaci listy Wierzytelności w formie papierowej, załącznik ten stanowił integralną część umowy. Powód nie dołączył jednak do umowy sprzedaży wierzytelności Załącznika nr 5 w formie plików umieszczonych na płycie CD ani w formie papierowej.

Do pozwu dołączono wprawdzie wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego oraz wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji, jednakże powyższe dokumenty nie dają podstaw do ustalenia skuteczności dokonanej cesji wierzytelności w wysokości dochodzonej w niniejszym postępowaniu.

Wbrew stanowisku powoda, wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji nie stanowi dowodu dokonania cesji wierzytelności przysługującej (...) S.A. z siedzibą we W. względem pozwanego. Żaden zapis umowy sprzedaży wierzytelności nie zawierał postanowienia o zrównaniu z Załącznikiem nr 5 wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy. Poza tym wyciąg ten nie został przez nikogo podpisany, a jedynie poświadczony za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego radcą prawnym. Nie sposób więc na jego podstawie ustalić, czy został on sporządzony przez osobę do tego uprawnioną, na jakiej podstawie i w jakich okolicznościach. Nadto, z uwagi na brak dokumentu pierwotnej umowy kredytu, niemożliwym byłaby weryfikacja zapisów zawartych w tym wyciągu w zakresie chociażby warunków naliczenia odsetek.

Powód utrzymywał także, że wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego stanowi dowód istnienia i obowiązku spełnienia świadczenia ciążącego na stronie pozwanej. Tymczasem, stwierdzić należy, co wprost wyraził Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 11 lipca 2011 roku w sprawie P 1/10, Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 15 września 2011 roku w sprawie II CSK 712/10 i z dnia 13 czerwca 2013 roku w sprawie V CSK 329/12 oraz m.in. Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 25 lutego 2015 roku wydanym w sprawie I ACa 824/14, że wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego stanowi jedynie dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód wyłącznie tego, iż osoba, która go podpisała złożyła zawarte w dokumencie oświadczenie. Obowiązujący przepis art. 194 ust. 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych (t.j. Dz.U. 2014r., poz. 157 ze zm.) wprost już przy tym pozbawia wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego mocy

prawnej dokumentów urzędowych w postępowaniu cywilnym. Dane ujmowane w księgach rachunkowych funduszu i w wyciągu z tych ksiąg mogą stanowić dowód jedynie tego, że określonej kwoty wierzytelność jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tych księgach zdarzenia, na przykład właśnie cesji wierzytelności. Dokumenty te potwierdzają więc sam fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności, ale nie stanowią one dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności (wyrok SA w Białymstoku z dnia 25 lutego 2015 roku wydanym w sprawie I ACa 824/14). Tak więc powołanie się na wyciąg z ksiąg rachunkowych, w braku dowodu w postaci umowy będącej źródłem wierzytelności, która to miała być następnie przedmiotem przelewu nie daje podstaw do skontrolowania sposobu ustalenia należności, źródła jej pochodzenia, jak i jej wysokości.

Poza tym, Sąd zwraca uwagę, że w aktach sprawy brak stosownych dokumentów mających świadczyć o przekształceniu (...) Banku S.A. - jako podmiotu, z którym pozwany zawarł umowę kredytu - w (...) S.A.

Niezależnie od powyższego odnotować ponadto należy, iż stosownie do treści § 5 ust. 1 umowy sprzedaży wierzytelności, przejście wierzytelności na kupującego (powoda) następuje w dniu zawarcia umowy cesji wierzytelności, pod warunkiem uiszczenia przez kupującego (powoda) pierwszej raty ceny. Tymczasem strona powodowa w żaden sposób nie wykazała, że faktycznie dokonała na rzecz banku zapłaty tej ceny, w sposób i w terminie wskazanym w umowie. Tym samym, powód nie wykazał, że ziszczył się warunek, od którego uzależnione było nabycie przezeń objętej pozwem wierzytelności.

Reasumując, powód nie sprostął ciężącemu na nim na podstawie art. 6 k.c. obowiązkowi udowodnienia twierdzeń, z których wywodzi dla siebie korzystne skutki prawne i nie przedstawił dokumentów, z których wynikałoby istnienie i wysokość przysługującego mu względem pozwanego roszczenia. W tym stanie rzeczy powództwo zostało oddalone.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

S., (...)